

[Steen.]

stere og Udenrigsministeren former sig paa den Maade, at de bruger Tiden til at gaa og skubbe til hinanden, saa er man kommet saa langt fra den Virkelighed og den Sandhed, alle kender, at det efterhaanden begynder at virke lidt komisk. Nej, alt det med Samarbejdet indbyrdes skal vi i stort og smaat nok klare, dér kan man spare sig enhver Bekymring.

Og saa ser det ligesom lidt lysere ud for Fremtiden. Det gør det, fordi vi nu har et begrundet Haab om til Efteraaret at kunne fjerne det Landstingsflertal, som gennem disse Aar har været den store Hindring for, at vi paa tilfredsstillende Maade kunde øve den politiske Gerning, Folket havde betroet os. Udsigten hertil har jo fyldt det ærede Medlem Hr. Krag med Bekymring, en Bekymring for, hvordan Mindretallene nu i Fremtiden bliver stillet her i Danmark. Denne Bekymring fik ogsaa Udtryk i det ærede Medlems Tale i Gaar. Ak ja, det er den gamle Historie; naar Reaktionen i et Land naar dertil, hvor den føler Magten glide sig af Hænde, saa faar den pludselig en Bekymring, en Interesse for Mindretallenes Skæbne, som den i sine Velmagtsdage aldrig nærrede. Og selv om det i den givne Situation er svært at sige et Trøstens Ord til det ærede Medlem Hr. Krag — han har jo i Gaar udtrykkelig sagt, at han ikke tilstræber noget saadant, og Trøst er jo heller ikke noget, man gaar omkring og bestiller, det er noget, Folk, der mener en det godt, frivillig kommer med, naar de Situationer indtræffer, hvor man trænger til det —, hvor svært det altsaa er for mig, saa vil jeg dog ogsaa gerne give det ærede Medlem et Trøstens Ord, og jeg har intet bedre at sige end dette: Gør som vi, bevar Troen paa og arbejd med paa, at der altid her i Landet kan findes et frisindet, socialt forstaaende, i moderne Forstand liberalt indstillet Parti, som vil kunne øve Indflydelse og vil kunne gøre det, fordi det i sine Afgørelser ikke skæler til denne eller hin særlige Interesse eller føler sig som dette eller hint Mindretals særlige Vogter og Beskærmer, men som tager Hensyn til de Interesser, der er Helhedens, der er Fællesskabets.

Vi har vort Farvel til Landstinget færdigt! Et Landsting, hvis 20-aarige Historie — ja, 21-aarige, er det jo nu — kan gøres op paa den Maade, at i de 14½ Aar, hvori Partierne til venstre her i Salen har haft Flertallet og Førerskabet, har Landstingsflertallet været til ubodelig Skade, og i de 7 Aar, hvori Partierne til højre her i Salen

har haft Flertallet, har det været til ingen Verdens Nytte, er vi færdige med. Det bedste Forsvar, der kan føres for det Landstingsflertal, vi har, er, at det havde en Opgave, der bestod i saadan at gaa og nusse og passe paa, at det Flertal, der var i Folketinget, ikke var Udslag af en Panikstemning i Folket — det gjaldt dog kun, naar det var os, der havde Flertallet —, og derfor skulde de derovre gaa og holde igen, til man var helt sikker paa, at Folk nu ogsaa vidste, hvad de gjorde, naar de stemte paa Valgdagen. Under det Paaskud har de nu gaaet og forhindret os i at øve den Gerning, Folket har betroet os, i 6½ Aar i denne Omgang. Nu kunde det egentlig gerne være nok! I 1929 sagde en klar Vælgervilje: Vi ønsker ført en Politik efter Retningslinierne til venstre. Man vilde fra Venstres og Det konservative Folkepartis Side ikke forstaa det. Man blev ved at leve i Forestillingen om, at det kunde dog ikke være rigtigt. Man fremkaldte Valget i 1932. Man fik det samme Svar, men man kunde stadig ikke leve sig ind i den Tankegang, at det var ikke dem alene, der skulde raade her i Landet. Man forlangte atter i Aar et Valg. Man fik sit Ønske opfyldt, og man fik for tredje Gang det samme Svar og paa en Maade, saa man kan spare sig enhver Ulejlighed med at bortforklare det. 3 Gange har Folket sagt det samme. Maatte det saa være tilstrækkelig tydeligt, maatte det saa blive forstaaet og efterlevet i det Omfang, det har Krav paa! Saa er der ogsaa her i Landet Mulighed for at føre den Politik, Folket har ønsket ud fra en rigtig Erkendelse af, at Forholdene gjorde det nødvendigt.

Valdemar Thomsen: Valget den 22. Oktober var i mange Henseender ikke til at tage fejl af. Det overvældende Flertal af Landets Vælgere gav Tilslutning til en økonomisk Politik, der, for at sige det rent ud, gaar ud paa at udnytte den ene Trediedel af Landets Befolkning til Fordel for Landets øvrige Borgere. Naar det har været muligt at samle et Flertal om en saa kynisk Politik, ja, da skyldes det selvfølgelig, at Vælgernes ikke er klar over de faktiske Forhold. Det er man derimod i denne Sal, og nu faar vi altsaa se, om Flertallet agter at fortsætte den økonomiske Mishandling, som har fundet Sted af de to store Dele af Befolkningen, Landbruget og de arbejdsløse, som i de sidste 10 Aar har maattet lægge Ryg til. Her sker det i hvert Fald ikke af Uforstand, men af snu og egoistisk Beregning.